

atmosféra při natáčení „Nové syntézy“ v karlínském studiu „A“ se vyznačovala na začátku vzájemným hledáním hudebníků Jazzového orchestru Čs. rozhlasu a skupiny Modrý efekt. Až dosud se příliš neznali, ale po dvou, třech dnech spolupráce vytvořili kompaktní hudební celek, který hrál a swingoval takovou chutí, že strhl k nadšené spolupráci všechny zúčastněné. Zvukový mistr Milan Papírník vytvořil nejrůznější varianty na svém mixážním stole, aby patřičně smíchal zvuk dvou tak různorodých těles, jako klasického jazzového big-bandu a moderní beatové skupiny. Konečný výsledek se tak líbil oběma stranám. Radim Hladík, kytarista Modrého efektu: „Teď, když jsme vyzkoušeli spolupráci s velkým jazzovým orchestrem ve studiu, chtěli bychom v této spolupráci pokračovat i na veřejných koncertech“, — Ladislav Pikart, který hraje trombon v JOČRU od jeho vzniku v roce 1960: „To je nejprogresivnější dramaturgický počín za celou dobu trvání orchestru!“ — Lešek Semelka, kontrabasista Modrého efektu: „Díky zajímavým aranžmá Kamila Hály se podařilo vytvořit zcela nový druh hudby blízké nám mladým, která není žádnou kopií zahraničních vzorů.“

První strana desky obsahuje 3 skladby členů skupiny Modrý efekt. „Má hra“ Radima Hladíka s převládajícími rytmickými změnami, lyrickým trombonovým sólem Miroslava Koželuha a ve strhujícím tempu hranou basovou figurou Jiřího Kozla je vystřídána zajímavou kompozicí Leška Semelky „Směr jihovýchod“, kde lze vystopovat určité prvky široké slovanské melodiky. Zvukové efekty závěru skladby „Popínavý břechtan“ od Radima Hladíka sice mohou připomínat nálety letadel, jsou však vyluzovány na elektrofonickou kytaru autorem.

Autorská dvojice Kamil Hála a Vlastimil Hála zaplnila druhou stranu desky dvěma skladbami: „Blues Modrého efektu“ je strhující dvanáctka s bohatstvím improvizčních nápadů Radima Hladíka vygradovaných perfektní spoluprací celého orchestru a stratosférickou trubkou Václava Váňky. Nejzřetelnější kompozicí je závěrečná „Nová syntéza“, kde v prostřední části skladby ostatní jednotliví sólisté přiležitost i k free-jazzovým improvizacím, které vrcholí Radimovou basáží hranou smyčcem na kytaru. Závěr „Nové syntézy“ je rytmicky strhujícím vyjádřením tempa dnešní doby.

První deska realizující spojení zvuku velkého jazzového orchestru a moderní beatové skupiny je tedy na světě!

P. S. A to je teprve začátek!!!

Rock-jazz, pop-jazz, jazz-beat — to jsou termíny, které se ve světové hudební publicistice vytvořily teprve nedávno a přesto už zase ztrácejí svůj smysl i obsah. Důvod je prostý: hudba, kterou mají vystihnout, jednoznačně ohraničit a nedvojznačně zařadit do některé z oblíbených příhrádek je prostě nezařaditelná: mění se takřka den ze dne před očima přihlížejících a hlavně poslouchajících, volně a bez zábran přechází z jedné oblasti do druhé a působí tak šem, v ustálených kategoriích myslícím lidem, značně starosti. Jedno poučení však z těchto nově vznikajících termínů můžeme bezpečně odvodit: že totiž dva ještě nedávno tak nemiřitelné žánry, jako byly jazz a rock (či beat nebo dokonce big beat, jak je libo), nacházejí stále častěji společnou řeč, navazují mezi sebou kontakty a hledají společnou cestu. Ujistit, proč tomu tak je, není jistě snadné. Ještě donedávna se totiž jazzmeni dívali s depektem na jednoduché dvanáctky beatových kapel, které pro ně byly díky harmonické a melodické prostotě, jakož i preferování zdůrazněného a přesto neswingujícího rytmu, vzorem hudebního primitivismu. Stejně přehlíženi však byli se strany nadšenců beatu jazzmeni, kteří se snažili o nové, širokému publiku nepřilíh srozumitelné výboje. Když jsem se poprvé setkal s pokusy kombinovat soudobý jazz s rockem, byl jsem přesvědčen, že se jedná o zcela formální pokus jazzmenů komerčně se podílet na stoupající vlně zájmu o hudbu beatové oblasti. Poněkud jiným směrem zavedlo mé úvahy teprve pozorování, že snaha o vzájemné sblížení není jednostranná, ale že je opětována i se strany vyznavačů rocku, jejichž špičkové hvězdy mezitím vypsely především po instrumentální stránce a začaly proto opouštět písničkové koncepce a přecházet na delší instrumentální sóla povětšinou improvizovaného charakteru. A tady začíná nová etapa soudobé hudby, kterou už nelze zařadit ani do příhrádky jazzu ani pod hlavičku rocku, ale která se také vymyká představě o prostém spojení dvou, byť i do jisté míry příbuzných oblastí. V poslední době totiž dochází k prolínání a k vzájemnému prorůstání dvou základních hudebních představ — jazzu a rocku — v kategorii novou, kvalitativně odlišnou.

Na tuto hledačskou cestu se nedávno vydali i pražští hudebníci. Iničiátor tohoto počínu dr. Oskar Jelínek, bývalý výkonný hudebník a hráč na kontrabas v orchestru Kamila Hály si k uskutečnění svých představ v podobě Nové syntézy vybral dva dosud samostatně působící celky, které měly společnou jen vysoce profesionální úroveň — Jazzový orchestr Československého rozhlasu a Modrý efekt Radima Hladíka. Z obou souborů bylo vytvořeno jediné těleso, opírající se v doprovodné skupině o smysl pro rytmickou živost a pružnost muzikantů beatového ražení a využívající dechových nástrojů velkého tělesa k rozšíření barevné škály jednotlivých instrumentací. Výsledek si netroufám zařadit do žádné z dosud používaných příhrádek, protože to není ani jenom velkokapelelový jazz běžného druhu, ani beat v obvyklém slova smyslu. Důležitější však je, že výsledek, který ze společného snažení všech hudebníků vznikl, je především hudba, a to hudba nesporně soudobá, hudba s uměleckými aspiracemi a přitom dostatečně srozumitelná. Říci, že Nová syntéza je světovým objevem by jistě bylo nadnesené, ale konstatování, že je to náš příspěvek ke zformování hudby zítřka je přinejmenším zasloužené.

Radim Hladík / MÁ HRA	9,00
Lešek Semelka / SMĚR JIHOVÝCHOD	5,50
Radim Hladík / POPÍNAVÝ BŘEČTAN	5,55
K. Hála-Vl. Hála / BLUES MODRÉHO EFEKTU	8,00
Kamil Hála-Vlastimil Hála / NOVÁ SYNTÉZA	14,25

hraje Jazzový orchestr Československého rozhlasu a skupina Modrý efekt, řídí Kamil Hála

panton
01 0288 mono
11 0288 stereo